

Regió sanitària Alt Pirineu i Aran: província o vegueria?

AMADEU GALLART*

Casa de Rodés, (fotografies de Juli Soler i Santaló.

La terrible crisi sanitària de la covid-19 ens ha portat, encara que sigui provisionalment, un esperit crític reforçat per l'esperança que sorgeixi alguna millora de tota la malvestat. Reconec que és molt difícil que d'una situació social de dolor físic i psicològic en surtin millores sistemàtiques que afavoreixin la lluita contra les desigualtats o el malbaratament del planeta. Però l'esperança ha de ser la nostra brúixola, malgrat tot. I amb aquest ànim, de treure profit de tot, he assistit a la polèmica del *desconfinament* a Catalunya: si es feia per províncies, primera proposta de Madrid, o si es feia per regions sanitàries, la proposta del govern català, que em sembla que en aquest cas té tota la raó i que serà la finalment acceptada.

No cal dir que alguns altpirineus ens hem mirat

aquesta polèmica amb un cert regust irònic. Fa anys que defensem que les regions veguerials, que s'identifiquen en molts casos amb les regions sanitàries, aprovades al seu dia pel Parlament de Catalunya, s'han de posar en funcionament. Anant a parar estrictament al cas de l'Alt Pirineu i Aran, les mateixes autoritats catalanes que mantenen en congelació l'àrea sanitària de l'Alt Pirineu i Aran, centralitzant la seva direcció en la ciutat de Lleida, no nomenant el delegat de sanitat de la regió pirinenca i col·lapsant per acumulació de pacients pirinencs els serveis de l'Arnau de Vilanova de Lleida, són els que han posat el crit al cel per la planificació madrilenya de desconfinament per províncies. Si aquesta planificació provincial és la que fan ara i aquí!

Tornem a dir-ho per no donar lloc a cap confusió. Estem d'acord amb la protesta airada de la Generalitat, ara el que volem és que la seva proposta, la de la Generalitat, s'apliqui de veritat a la casa alpirinenca i aranesa, i no només en la planificació del *desconfinament*. Aprofitant que la pandèmia ha aixecat una contradicció en el funcionament real de la nostra regió sanitària, seria molt conseqüent que tots els polítics de l'àrea pirinenca que es consideressin a si mateixos pertanyents a partits seguidors de la tradició política catalanista, reclamessin d'una vegada per totes la delegació de sanitat per a l'Alt Pirineu i Aran, amb el que això significa de bona planificació regional catalana en clau interior. Continuar tal com estem amb una regió nominal, amb molt pocs efectes pràctics, seria, des de la meua humilíssima opinió, poc responsable.

Com ja hem manifestat d'altres vegades, aquesta planificació regional ha de suposar una millora per a tots i cadascun dels nostres centres hospitalaris i ambulatoris, via optimització de recursos –és obvi que hospitals petits com els de Vielha, el de Tremp, de la Seu o de Puigcerdà, no ho poden tenir tot, però sí que ho poden compartir-, i via de selecció acurada dels centres sanitaris de referència –que en el cas de les comarques de l'Alt Urgell i la Cerdanya, pot tenir un paper molt important l'hospital Nostra Senyora de Meritxell, d'Andorra la Vella. Coordinar, racionalitzar i optimitzar, aquesta hauria de ser la fórmula i no la de centralitzar ni la de massificar els serveis de l'hospital de la capital provincial.

I tornant a extreure alguna cosa positiva de tot el marasme negatiu de la covid-19, si la sensibilitat política general del Pirineu està travessant una etapa de lucidesa provocada pels mals moments que passem, i que encara passarem, que s'aprofiti per exigir les delegacions territorials dels diversos departaments de la Generalitat. Quina millor inversió pública hi pot haver, d'entrada, que aquesta, una vegada descartada l'operació helicòpter, que és aquella coneguda per aquest nom, a les institucions europees i que consisteix a llançar, suposadament, euros des d'un helicòpter. Ens conformaríem, de moment, amb aquest nou tracte territorial que el virus ha definit com a indefugible.

**Economista.*

